

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. birželio 16 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Profesinės kvalifikacijos pripažinimas – Direktyva 2005/36/EB – 2 straipsnis – Taikymo sritis – 13 straipsnio 2 dalis – Reglamentuojamos profesijos – Sąlygos, taikomos siekiant įgyti teisę naudoti valstybėje narėje psichoterapeuto profesinį vardą remiantis kitoje valstybėje narėje įsisteigusio universiteto išduotu psichoterapijos diplomu – SESV 45 ir 49 – Judėjimo ir įsisteigimo laisvės – Nagrinėjamo mokymo lygiavertiškumo vertinimas – ESS 4 straipsnio 3 dalis – Valstybių narių lojalaus bendradarbiavimo principas – Priimančiosios valstybės narės atliekamas teorinių žinių ir kvalifikacijų, kurias kitoje valstybėje narėje išduoto diplomo turėtojas tariamai įgijo, lygio kvestionavimas – Sąlygos“

Byloje C-577/20

dėl *Korkein hallinto-oikeus* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Suomija) 2020 m. spalio 29 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. lapkričio 4 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje, inicijuotoje

A,

dalyvaujant

Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Arabadjiev, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen (pranešėjas), teisėjai I. Ziemele, P. G. Xuereb ir A. Kumin,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorė C. Strömholm, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2021 m. gruodžio 2 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– A, atstovaujamo *asianajaja* A. Palmujoki ir J. Pihlaja,

* Proceso kalba: suomių.

- *Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto*, atstovaujamos K. Heiskanen, M. Henriksson ir M. Mikkonen,
- Suomijos vyriausybės, atstovaujamos M. Pere,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos A.-L. Desjonquères ir N. Vincent,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir J. Langer,
- Norvegijos vyriausybės, atstovaujamos K. S. Borge, padedamos *advokater* I. Meinich ir T. Sunde,
- Europos Komisijos, atstovaujamos L. Armati ir T. Sevón,

susipažinęs su 2022 m. kovo 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo (OL L 255, 2005, p. 22), iš dalies pakeistos 2013 m. lapkričio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/55/ES (OL L 354, 2013, p. 132) (toliau – Direktyva 2005/36), 13 straipsnio 2 dalies ir SESV 45 ir 49 straipsnių išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant A inicijuotą bylą dėl *Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto* (Socialinių reikalų ir sveikatos srityje leidimus išduodanti ir priežiūrą vykdanči institucija, Suomija) (toliau – *Valvira*) sprendimo atsisakyti pripažinti jos teisę naudoti psichoterapeuto profesinį vardą Suomijoje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2005/36 1, 3, 6, 11, 17 ir 44 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:
„(1) Pagal Sutarties 3 straipsnio 1 dalies c punktą vienas iš Bendrijos tikslų – panaikinti kliūtis tarp valstybių narių laisvam asmenų ir paslaugų judėjimui. Valstybių narių piliečiams tai visų pirma reiškia teisę dirbant savarankiškai arba pagal darbo sutartį užsiimti profesija ne toje valstybėje narėje, kurioje jie įgijo profesinę kvalifikaciją. Be to, Sutarties 47 straipsnio 1 dalis nustato, kad turi būti priimtos direktyvos dėl abipusio diplomų, pažymėjimų ir kitų oficialią kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų pripažinimo.

<...>

- (3) Šia direktyva asmenims, įgijusiems savo profesinę kvalifikaciją valstybėje narėje, suteikiama garantija užsiimti ta pačia profesija ir dirbti pagal ją kitoje valstybėje narėje tokiomis pačiomis teisėmis kaip ir tos šalies piliečiai neturėtų panaikinti atvykusio darbuotojo prievolės laikytis bet kokių nediskriminuojančių veiklos reikalavimų, kuriuos gali nustatyti pastaroji valstybė narė, jei tokie reikalavimai yra objektyviai pagrįsti ir proporcingi.

<...>

- (6) Paslaugos teikimo palengvinimas turi būti užtikrintas griežtai laikantis visuomenės sveikatos apsaugos, saugos ir vartotojų apsaugos. Todėl turi būti numatytos konkrečios nuostatos reglamentuojamoms profesijoms, susijusioms su visuomenės sveikata ar sauga, kai jų paslaugos kitoje valstybėje narėje teikiamos laikinai ar vienkartinais.

<...>

- (11) Tais atvejais, kai profesijoms taikoma bendroji kvalifikacijos pripažinimo sistema, toliau – „bendroji sistema“, valstybės narės turėtų išlaikyti teisę nustatyti minimalų kvalifikacijos lygį, būtiną jų teritorijoje teikiamų paslaugų kokybei užtikrinti. Tačiau pagal Sutarties 10, 39 ir 43 straipsnius jos neturėtų reikalauti valstybės narės piliečio įgyti kvalifikaciją, kurią jos bendrai nustato tik nurodydamos diplomus, suteiktus pagal jų nacionalinę švietimo sistemą, jei atitinkamas asmuo jau įgijo visą ar dalį tos kvalifikacijos kitoje valstybėje narėje. Todėl turėtų būti nustatyta, kad bet kuri priimančioji valstybė narė, kurioje profesija reglamentuojama, turi atsižvelgti į kitoje valstybėje narėje įgytą kvalifikaciją ir įvertinti, ar ji atitinka jos reikalaujamąją. Tačiau bendroji pripažinimo sistema neužkerta kelio valstybei narei kiekvieno asmens, užsiimančio profesija jos teritorijoje, atžvilgiu kelti specialius reikalavimus, susijusius su profesinių taisyklių, pagrįstų bendru viešuoju interesu, taikymu. Tokios taisyklės ypač taikytinos, pvz., profesijos organizavimui, profesiniams standartams, įskaitant profesinės etikos normas, bei kontrolei ir atsakomybei. Galų gale šia direktyva taip pat neketinama kištis į teisėtą valstybių narių interesą užkirsti kelią jų piliečiams vengti su profesijomis susijusių nacionalinių teisės aktų taikymo.

<...>

- (17) Siekiant atsižvelgti į visas situacijas, dėl kurių dar nėra nuostatų, susijusių su profesinės kvalifikacijos pripažinimu, bendroji sistema turėtų būti išplėsta apimant atvejus, kurių nereglamentuoja speciali sistema, kai nėra viena iš šių sistemų neapima profesijos arba, nors tokia speciali sistema profesiją apima, pareiškėjas dėl kokios nors ypatingos ir išskirtinės priežasties neatitinka reikalavimų, būtinų ja pasinaudoti.

<...>

- (44) Ši direktyva nepažeidžia priemonių, būtinų užtikrinti aukštą sveikatos ir vartotojų apsaugos lygį.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnyje „Tikslas“ nustatyta:

„Ši direktyva nustato taisykles, pagal kurias valstybė narė, suteikianti galimybę savo teritorijoje užsiimti reglamentuojama profesija atsižvelgiant į specifinės profesinės kvalifikacijos turėjimą (toliau – priimančioji valstybė narė), pripažįsta vienoje ar keliose kitose valstybėse narėse (toliau – kilmės valstybė narė) įgytą profesinę kvalifikaciją, ir kurios leidžia turinčiajam minėtą kvalifikaciją užsiimti ta profesija.

Šia direktyva taip pat nustatomos taisyklės dėl teisės iš dalies užsiimti reglamentuojama profesija ir kitoje valstybėje narėje atliktos profesinės praktikos pripažinimo.“

- 5 Šios direktyvos 2 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta, kad ji taikoma visiems valstybės narės piliečiams, įskaitant ir užsiimančius laisvomis profesijomis, pageidaujantiems savarankiškai arba pagal darbo sutartį užsiimti reglamentuojama profesija kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje jie įgijo savo profesinę kvalifikaciją.
- 6 Šios direktyvos 3 straipsnio „Apibrėžimai“ 1 dalyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje taikomi tokie sąvokų apibrėžimai:

- a) „reglamentuojama profesija“ – tai profesinės veiklos rūšis arba profesinės veiklos rūšių grupė, kuria verčiantis (arba verčiantis vienu iš jos būdų) pagal įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatas tiesiogiai arba netiesiogiai reikalaujama specifinės profesinės kvalifikacijos turėjimo; visų pirma vertimosi būdu laikomas profesinio vardo, kurio naudojimas įstatymais ir kitais teisės aktais leidžiamas tik turintiesiems tam tikrą profesinę kvalifikaciją, naudojimas. Kai pirmasis sakiny s netaikomas, reglamentuojama profesija laikoma profesija, nurodyta šio straipsnio 2 dalyje;
- b) „profesinė kvalifikacija“ – tai kvalifikacija, patvirtinta formalios kvalifikacijos įrodymu, 11 straipsnio a punkto i papunktyje nurodytu kompetenciją patvirtinančiu dokumentu ir (arba) profesine patirtimi;
- c) „formalios kvalifikacijos įrodymas“ – tai diplomai, pažymėjimai ir kiti dokumentai, išduoti valstybės narės institucijos, paskirtos pagal tos valstybės narės įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatas, ir patvirtinantys sėkmingą profesinio rengimo, įgyto daugiausia Bendrijoje, baigimą. Kai pirmasis sakiny s netaikomas, formalios kvalifikacijos įrodymu laikomas 3 dalyje nurodytas formalios kvalifikacijos įrodymas;
- d) „kompetentinga institucija“ – tai kiekviena institucija ar įstaiga, valstybės narės įgaliota išduoti arba priimti mokymų diplomus ir kitus dokumentus arba informaciją, taip pat gauti šioje direktyvoje numatytus prašymus ir priimti sprendimus;
- e) „reglamentuojamas rengimas“ – tai bet koks rengimas, specialiai skirtas siekiant užsiimti tam tikra profesija, ir susidedantis iš kurso ar kursų ir, jei taikytina, papildytas profesiniu rengimu arba stažavimusi ar profesine praktika.

Profesinio rengimo, stažavimosi ar profesinės praktikos struktūra ir lygis nustatomi atitinkamos valstybės narės įstatymais ir kitais teisės aktais arba kontroliuojami ar tvirtinami tuo tikslu paskirtos institucijos[.]

<...>“

- 7 Direktyvos 2005/36 4 straipsnyje „Pripažinimo rezultatai“ nustatyta:

„1. Priimančiajai valstybei narei pripažinus profesinę kvalifikaciją asmenys įgyja teisę užsiimti toje valstybėje narėje ta pačia profesija, kuriai jie laikomi turinčiais kvalifikaciją kilmės valstybėje narėje, ir užsiimti ja priimančiojoje valstybėje narėje tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir tos šalies piliečiai.

2. Taikant šią direktyvą, profesija, kuria pareiškėjas pageidauja užsiimti priimančiojoje valstybėje narėje, yra ta pati, kuriai jis laikomas turinčiu kvalifikaciją kilmės valstybėje narėje, jei apimama veikla yra panaši.

<...>“

8 Šios direktyvos 13 straipsnis „Pripažinimo reikalavimai“ suformuluotas taip:

„1. Jei įgyti reglamentuojamą profesiją ar ja užsiimti priimančiojoje valstybėje narėje leidžiama tik turint tam tikrą profesinę kvalifikaciją, tos valstybės narės kompetentinga institucija pareiškėjams, jeigu jie turi kompetencijas patvirtinantį dokumentą ar 11 straipsnyje nurodytos formalios kvalifikacijos įrodymą, kurio kita valstybė narė reikalauja iš asmens, norinčio įgyti teisę užsiimti ta profesija ir ja užsiimti jos teritorijoje, leidžia tą daryti tokiomis pačiomis sąlygomis, kokios taikomos jos piliečiams.

Kompetenciją patvirtinantys dokumentai arba formalios kvalifikacijos įrodymas turi būti išduoti valstybės narės kompetentingos institucijos, paskirtos pagal tos valstybės narės įstatymus ar kitus teisės aktus.

2. 1 dalyje apibūdinta teisė užsiimti profesija ir leidimas ją vykdyti suteikiami pareiškėjams, kurie per pastaruosius dešimt metų vienerius metus visą darbo laiką arba lygiaverte trukme ne visą darbo laiką dirbo pagal atitinkamą profesiją kitoje valstybėje narėje, kuri tos profesijos nereglamentuoja, ir kurie turi kitos valstybės narės, kuri tos profesijos nereglamentuoja, išduotą vieną ar daugiau kompetenciją patvirtinančių dokumentų arba formalios kvalifikacijos įrodymą.

Kompetenciją patvirtinantys dokumentai ar formalios kvalifikacijos įrodymas turi atitikti šias sąlygas:

- a) jie yra išduoti valstybės narės kompetentingos institucijos, paskirtos pagal tos valstybės narės įstatymus ar kitus teisės aktus;
- b) jais patvirtinama, kad kvalifikacijos turėtojas buvo parengtas dirbti pagal atitinkamą profesiją.

Tačiau pirmoje pastraipoje nurodytos vienerių metų profesinės patirties neturi būti reikalaujama, jei pareiškėjo turimas formalios kvalifikacijos įrodymas patvirtina, kad baigtas reglamentuojamas rengimas.

<...>“

Suomijos teisė

Sveikatos priežiūros specialistų įstatymas

9 Pagal *Laki terveydenhuollon ammattihenkilöistä (559/1994)* (Sveikatos priežiūros specialistų įstatymas (Nr. 559/1994), toliau – Sveikatos priežiūros specialistų įstatymas) 2 straipsnio pirmos pastraipos 2 punktą šiame įstatyme „sveikatos priežiūros specialistu“, be kita ko, laikomas asmuo, kuris pagal šį įstatymą turi teisę naudoti vyriausybės nutarime reglamentuojamą sveikatos priežiūros specialisto profesinį vardą (toliau – saugomą profesinį vardą naudojantis specialistas). Remiantis šio įstatymo 2 straipsnio antra pastraipa įgaliojimą ar leidimą turintis specialistas arba

saugomą profesinį vardą naudojantis specialistas turi teisę dirbti pagal atitinkamą profesiją ir naudoti su ja siejamą profesinį vardą. Pagal saugomą profesinį vardą naudojančio specialisto profesiją gali dirbti ir kiti asmenys, turintys pakankamą išsilavinimą bei pakankamai patirties ir profesinių žinių.

- 10 Sveikatos priežiūros specialistų įstatymo 3a straipsnio trečioje pastraipoje nurodyta, kad *Valvira* sveikatos priežiūros specialistų klausimais veikia kaip kompetentinga institucija, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2005/36 ir *Laki ammattipätevyyden tunnustamisesta (1384/2015)* (Profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymas (Nr. 1384/2015), toliau – Profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymas).

Nutarimas dėl sveikatos priežiūros specialistų

- 11 Remiantis *Asetus terveydenhuollon ammattihenkilöistä (564/1994)*, (Nutarimas dėl sveikatos priežiūros specialistų (Nr. 564/1994), toliau – Nutarimas dėl sveikatos priežiūros specialistų) 1 straipsniu, psichoterapeutas priskiriamas prie saugomą profesinį vardą naudojančių specialistų, nurodytų Sveikatos priežiūros specialistų įstatymo 2 straipsnio pirmos pastraipos 2 punkte, profesinių vardų.
- 12 Pagal Nutarimo dėl sveikatos priežiūros specialistų 2a straipsnio pirmą pastraipą asmuo gali naudoti saugomą psichoterapeuto profesinį vardą, jeigu yra baigęs universiteto arba universiteto kartu su kita mokymo įstaiga organizuotą psichoterapijos mokymą.

Profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymas

- 13 Pagal profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymo 6 straipsnio pirmą pastraipą profesinės kvalifikacijos pripažinimas grindžiamas kompetenciją patvirtinančiu dokumentu, individualiu formalios kvalifikacijos įrodymu arba keliais tokio pobūdžio dokumentais, kuriuos išdavė kitos valstybės narės, ne Suomijos Respublikos, kompetentinga institucija. Profesinė kvalifikacija gali būti pripažįstama, jei asmuo kilmės valstybėje narėje turi teisę dirbti pagal profesiją, kuria jis ketina verstis, ir dėl to pateikė prašymą priimti sprendimą dėl jo profesinės kvalifikacijos pripažinimo.
- 14 Pagal Profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymo 6 straipsnio antrą pastraipą profesinės kvalifikacijos pripažinimo nuostatos taikomos ir pareiškėjams, kurie per pastaruosius dešimt metų vienus metus visą darbo laiką arba lygiavertį laikotarpį ne visą darbo laiką dirbo pagal savo profesiją kitoje nei Suomijos Respublika valstybėje narėje, kurioje ta profesija nereglamentuojama, ir kurie turi vieną ar kelis kompetenciją patvirtinančius dokumentus arba formalios kvalifikacijos įrodymus. Šiais dokumentais turi būti patvirtinamas jų turėtojo gebėjimas verstis atitinkama profesija. Vis dėlto vienu metų profesinės patirties nereikalaujama, jei pareiškėjo formalios kvalifikacijos įrodymais patvirtinamas reglamentuojamas profesinis rengimas.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 15 Suomijos pilietė A kreipėsi į *Valvira* dėl teisės naudoti pagal Suomijos teisės nuostatas saugomą psichoterapeuto profesinį vardą, remdamasi 2017 m. lapkričio 27 d. *University of the West of England* (Vakarų Anglijos universitetas, Jungtinė Karalystė, toliau – UWE) išduotu *Postgraduate in Solution Focused Therapy* (trečiosios pakopos diplomą, patvirtinantis išklaustyą mokymo kursą „į sprendimus orientuota terapija“, toliau – nagrinėjamas mokymas).
- 16 Nagrinėjamą mokymą organizavo UWE kartu su Suomijoje įsteigta ir šioje valstybėje veiklą vykdančia akcine bendrove *Helsingin Psykoterapiainstituutti Oy*; mokymas vyko Suomijoje suomių kalba.
- 17 Per 2017 m. *Valvira* gavo pranešimų iš asmenų, kurie dalyvavo šioje mokymo programoje ir išreiškė susirūpinimą dėl įvairių trūkumų, susijusių su mokymo faktiniu turiniu ir praktine vykdymo tvarka, atsižvelgiant į numatytus tikslus. *Valvira* susisiekė su keliais kitais asmenimis, dalyvavusiais šiame mokyme, ir jie pasidalijo panašia patirtimi.
- 18 Abejodama dėl to, ar nagrinėjamas mokymas atitinka Suomijos teisės aktuose nustatytus reikalavimus, susijusius su galimybe verstis psichoterapeuto profesine veikla, *Valvira* 2018 m. birželio 29 d. sprendimu atmetė A prašymą, motyvuodama tuo, kad ji nepateikė pakankamai informacijos apie šio mokymo turinį. 2018 m. rugsėjo 10 d. sprendimu *Valvira* atmetė A skundą dėl 2018 m. birželio 29 d. sprendimo.
- 19 2019 m. balandžio 25 d. sprendimu *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinkio administracinis teismas, Suomija) atmetė A skundą dėl 2018 m. rugsėjo 10 d. *Valvira* sprendimo. Tas teismas laikėsi nuomonės, jog, nepaisant to, kad mokymas faktiškai buvo organizuotas Suomijoje ir vyko suomių kalba, laikytina, kad jis lankytas Jungtinėje Karalystėje. Vis dėlto pagal bendrąją mokymų diplomų pripažinimo sistemą, nustatytą Direktyvoje 2005/36, nebuvo pareigos tenkinti A prašymo, nes ji pagal psichoterapeuto profesiją nedirbo nei Jungtinėje Karalystėje, kurioje psichoterapeutų rengimas ir ši profesija neregamentuojami, nei kitoje valstybėje narėje, kurioje taikoma panaši sistema.
- 20 *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinkio administracinis teismas) pripažino įrodyta aplinkybę, kad nagrinėjamas mokymas turėjo reikšmingų trūkumų ir labai skyrėsi nuo psichoterapijos mokymo Suomijoje, ir konstatavo, kad *Valvira* pagrįstai nusprendė, jog A neįrodė, kad jos žinios ir kvalifikacija atitinka psichoterapijos mokymą Suomijoje baigusio absolvento žinias ir kvalifikaciją. Dėl SESV garantuojamų pagrindinių laisvių *Valvira* sprendimas atmesti prašymą taip pat netampa neteisėtas.
- 21 Apeliaciniame skunde, pateiktame prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, *Korkein hallinto-oikeus* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Suomija), A teigia, kad jos mokymas turi būti laikomas sutektu Suomijoje ir kad UWE, kaip kompetentinga institucija, nurodė, jog šis mokymas atitinka Suomijos Nutarime dėl sveikatos priežiūros specialistų nustatytas psichoterapeutų rengimui keliamas sąlygas. Taigi nagrinėjamas mokymas turi būti pripažįstamas suteikiančiu prašomą teisę į psichoterapeuto profesinį vardą.
- 22 Vis dėlto tuo atveju, jeigu nagrinėjamas mokymas nebūtų pripažintas lankytu Suomijoje, jo lygiavertiškumas Suomijoje organizuojamam psichoterapijos mokymui turėtų būti vertinamas remiantis A ir mokymo rengėjų pateiktais dokumentais, susijusiais su mokymo programa ir mokymo kokybe. *Valvira* neatliko tokio vertinimo, o savo sprendimą atmesti prašymą grindė

anoniminiais laiškais, UWE konkurentu laikytino Suomijos universiteto nuomone ir pačios atliktomis apklausomis. Tačiau pagal Sąjungos teisėje įtvirtintą lojalumo principą *Valvira* neturėtų reikšti abejonų dėl dokumento, kurį išdavė kitos valstybės narės kompetentinga institucija laikytinas UWE.

- 23 *Valvira* savo ruožtu laikosi nuomonės, kad kitoje valstybėje narėje lankytas psichoterapijos mokymas turi būti lyginamas su atitinkamu Suomijos universitetuose teikiamu mokymu. Šios institucijos teigimu, nagrinėjamas mokymas daugeliu aspektų neatitinka Suomijoje psichoterapijos mokymui keliamų turinio ir kokybės reikalavimų, todėl negali suteikti teisės naudoti psichoterapeuto profesinį vardą. *Valvira* priduria, kad ji paprastai pasitiki kitų valstybių narių universitetų ir kitų mokymo rengėjų išduotais pažymėjimais bei suteikta informacija apie mokymo turinį ir tikrina mokymo turinį ar jo praktinę teikimo tvarką tik tiek, kiek tai būtina siekiant išsiaiškinti, ar esama mokymo kitoje valstybėje narėje ir mokymo Suomijoje skirtumų.
- 24 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslina, jog kitoje byloje jis jau yra nusprendęs, kad nagrinėjamas mokymas negali būti laikomas baigtu Suomijoje, kaip tai suprantama pagal Sveikatos priežiūros specialistų įstatymą. Suomijoje psichoterapeuto profesija yra reglamentuojama profesija, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2005/36 3 straipsnio 1 dalies a punktą, nes teisę naudoti šį profesinį vardą turi tik asmuo, atitinkantis profesinės kvalifikacijos sąlygas, nustatytas taikytinuose Suomijos teisės aktuose.
- 25 Psichoterapeuto profesijai taikoma rengimo įrodymų pripažinimo bendroji sistema, nustatyta šios direktyvos 10–14 straipsniuose. Kadangi Jungtinėje Karalystėje psichoterapeuto profesija nėra reglamentuojama, A situacijai taikytina šios direktyvos 13 straipsnio 2 dalis.
- 26 Vis dėlto, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, A neatitinka šioje nuostatoje numatytos sąlygos, pagal kurią suinteresuotasis asmuo turi būti vykdeš psichoterapeuto profesinę veiklą kitoje valstybėje narėje, kur ši profesija neregamentuojama, todėl jis neturi teisės verstis šia profesija Suomijoje.
- 27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar, nepaisant šios Direktyvos 2005/36 nuostatų, A situaciją reikia įvertinti atsižvelgiant ir į pagrindines teises, užtikrinamas pagal SESV 45 ir 49 straipsnius, bei su tuo susijusią Teisingumo Teismo jurisprudenciją. Jei atsakymas būtų teigiamas, šis teismas klausia, ar siekdama įsitikinti, kad kitoje valstybėje narėje išduotu diplomu patvirtinamos jo turėtojo žinios ir kvalifikacija yra tokios pat kaip nacionaliniu diplomu patvirtinamos žinios ir kvalifikacija arba bent yra joms lygiavertės, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija gali remtis ir kita informacija, kurią gavo apie aptariamo mokymo teikimo tvarką, ar ji turi kliautis informacija, kurią šiuo klausimu pateikia kitos valstybės narės universitetas, kaip antai UWE.
- 28 Šiomis aplinkybėmis *Korkein hallinto-oikeus* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Suomija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar [SESV] garantuojamos pagrindinės laisvės ir Direktyva 2005/36 turi būti aiškinamos taip, kad priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija pareiškė teisę verstis reglamentuojama profesija turi įvertinti pagal SESV 45 ir 49 straipsnius ir su jais susijusią Teisingumo Teismo jurisprudenciją (visų pirma 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Vlassopoulou*, C-340/89, EU:C:1991:193, ir 2015 m. spalio 6 d. Sprendimą *Brouillard*, C-298/14, EU:C:2015:652), nors šios direktyvos 13 straipsnio 2 dalyje suvienodintos vertimosi

reglamentuojama profesija sąlygos, kuriomis priimančioji valstybė narė turi leisti verstis atitinkama profesija pareiškėjui, turinčiam valstybės, kurioje ši profesija neregamentuojama, suteiktą formalios kvalifikacijos įrodymą, tačiau neatitinkančiam šioje [šios] direktyvos nuostatoje įtvirtinto vertimosi ta profesija reikalavimo?

2. Jei į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar pagal Sąjungos teisę – atsižvelgiant į 2015 m. spalio 6 d. Sprendime *Brouillard* (C-298/14, EU:C:2015:652, 55 punktas) pateiktus argumentus dėl pažymėjimų lygiavertiškumui vertinti taikytinų išimtinių kriterijų – priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai draudžiama, esant tokiai situacijai, kaip šioje byloje, mokymo lygiavertiškumą vertinti remiantis ir kita, ne iš mokymo rengėjo arba kitos valstybės narės institucijų gauta informacija apie tikslesnį mokymo turinį ir jo teikimo tvarką?“

Pirminė pastaba

- 29 Pažymėtina, kad pagrindinės bylos reikšmingos faktinės aplinkybės susiklostė tuo metu, kai Jungtinėje Karalystėje buvo taikoma Sąjungos teisė. Todėl šiuo atveju gali būti taikomi SESV 45 ir 49 straipsniai bei Direktyva 2005/36.

Dėl pirmojo klausimo

- 30 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2005/36 13 straipsnio 2 dalis ir SESV 45 ir 49 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad prašymą leisti pradėti verstis reglamentuojama profesija ir dirbti pagal ją priimančiojoje valstybėje narėje, pateiktą pagal šią 13 straipsnio 2 dalį asmens, turinčio valstybėje narėje, kurioje ši profesija neregamentuojama, išduotą šios profesijos formalios kvalifikacijos įrodymą, tačiau neatitinkančio reikalavimo būti dirbusiam pagal šią profesiją šioje 13 straipsnio 2 dalyje nurodytą minimalų laikotarpį, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi vertinti atsižvelgdama į SESV 45 ir 49 straipsnius.
- 31 Pirmiausia pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju A Suomijoje baigė suomių kalba vykdytą *Helsingin Psykoterapiainstituutti* kartu su UWE organizuotą mokymo programą, tačiau A baigus šią programą psichoterapijos diplomą išdavė UWE, kurio buveinė yra Jungtinėje Karalystėje.
- 32 Direktyvos 2005/36 2 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad ji taikoma visiems valstybės narės piliečiams, įskaitant užsiimančius laisvomis profesijomis, pageidaujantiems savarankiškai arba pagal darbo sutartį užsiimti reglamentuojama profesija kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje jie įgijo savo profesinę kvalifikaciją.
- 33 Be to, pagal šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies b–d punktus „profesinė kvalifikacija“ yra, be kita ko, kvalifikacija, patvirtinta formalios kvalifikacijos įrodymu, visų pirma valstybės narės kompetentingos institucijos išduotu diplomu, patvirtinančiu profesinio rengimo, įgyto daugiausia Europos Sąjungoje, baigimą.
- 34 Vadinasi, kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjamą formalios kvalifikacijos įrodymą, patvirtinantį Sąjungoje įgytą profesinį rengimą, išdavė kitos valstybės narės nei ta, kurioje A ketina dirbti pagal reglamentuojamą profesiją, kompetentinga institucija, pagrindinėje byloje nagrinėjama situacija gali patekti į Direktyvos 2005/36 taikymo sritį.

- 35 Vis dėlto iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, visų pirma iš pirmojo klausimo, matyti, kad A neatitinka Direktyvos 2005/36 13 straipsnio 2 dalyje nustatyto reikalavimo būti dirbus pagal profesiją, kuria remiasi, šioje nuostatoje nurodytą minimalų laikotarpį. Tokiomis aplinkybėmis A negali remtis ne tik šia nuostata ar apskritai Direktyvos 2005/36 10–14 straipsniuose numatyta bendrąja formalios kvalifikacijos įrodymų pripažinimo sistema, bet ir kita šioje direktyvoje nustatyta profesinių kvalifikacijų pripažinimo tvarka.
- 36 Taigi reikia nustatyti, ar A situacija turi būti vertinama atsižvelgiant į SESV 45 arba 49 straipsnį.
- 37 Pirma, primintina, kad Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad laisvas asmenų judėjimas nebūtų visiškai įgyvendinamas, jeigu valstybės narės galėtų atsisakyti taikyti SESV 45 ir 49 straipsniuose garantuojamas laisves savo piliečiams, pasinaudojusiems Sąjungos teisės teikiamomis galimybėmis ir įgijusiems profesines kvalifikacijas kitoje valstybėje narėje nei ta, kurios piliečiai jie yra. Toks vertinimas taikytinas ir tuo atveju, jeigu vienos valstybės narės pilietis kitoje valstybėje narėje įgyja universitetinį išsilavinimą, kuriuo ketina remtis grįžęs į savo pilietybės valstybę narę (šiuo klausimu žr. 2015 m. spalio 6 d. Sprendimo *Brouillard*, C-298/14, EU:C:2015:652, 27 punktą).
- 38 Byloje, kurioje priimtas 2015 m. spalio 6 d. Sprendimas *Brouillard* (C-298/14, EU:C:2015:652), suinteresuotasis asmuo valstybėje narėje, kurios pilietis jis buvo, rėmėsi universiteto diplomu, kurį gavo kitoje valstybėje narėje; to sprendimo 29 punkte Teisingumo Teismas konstatavo, kad jam negali būti atsisakyta taikyti SESV sutarties nuostatas dėl laisvo asmenų judėjimo ir kad aplinkybė, jog šis diplomą įgytas baigus nuotoline studijas, šiuo aspektu neturi reikšmės.
- 39 Tas pats pasakytina apie tokį asmenį, kaip A, kuris savo pilietybės valstybėje narėje remiasi universiteto diplomu, kurį gavo kitoje valstybėje narėje, nors mokymas vyko pirmojoje valstybėje narėje, bendradarbiaujant su kitos valstybės narės institucija, kompetentinga išduoti tokį diplomą.
- 40 Antra, primintina, kad valstybės narės institucijos, kurioms Sąjungos pilietis pateikė prašymą leisti verstis profesine veikla, kuria verstis pagal nacionalinės teisės aktus leidžiama tik turint diplomą arba profesinę kvalifikaciją ar tam tikros trukmės praktinę patirtį, privalo atsižvelgti į visus suinteresuotojo asmens diplomus, pažymėjimus ir kitus dokumentus, taip pat reikšmingą patirtį, kai lygina šiais dokumentais ir patirtimi patvirtintas kompetencijas su žiniomis ir kvalifikacijomis, kurių reikalaujama pagal nacionalinės teisės aktus (2021 m. liepos 8 d. Sprendimo *Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija*, C-166/20, EU:C:2021:554, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 41 Kadangi ši jurisprudencija yra tik SESV užtikrinamoms pagrindinėms laisvėms būdingo principo išraiška teismo sprendimuose, šio principo teisinė reikšmė negali sumažėti priėmus direktyvas dėl diplomų tarpusavio pripažinimo (2021 m. liepos 8 d. Sprendimo *Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija*, C-166/20, EU:C:2021:554, 35 punktas ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 42 Direktyvomis dėl diplomų tarpusavio pripažinimo, visų pirma Direktyva 2005/36, nesiekama apsunkinti diplomų, pažymėjimų ir kitų formalią kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų pripažinimo tais atvejais, kurių jos neapima, ir nedaroma tokio poveikio (2022 m. kovo 3 d. Sprendimo *Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Pagrindinių medicinų studijų diplomai)*, C-634/20, EU:C:2022:149, 37 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 43 Tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai, kaip matyti iš šio sprendimo 35 punkto, suinteresuotasis asmuo neatitinka nė vienos iš Direktyvoje 2005/36 įtvirtintų profesinių kvalifikacijų pripažinimo tvarkos rūšių sąlygų, atitinkama priimančioji valstybė narė turi laikytis savo pareigų profesinių kvalifikacijų pripažinimo srityje, primintų šio sprendimo 40 punkte, kurios taikomos situacijoms, patenkančioms tiek į SESV 45 straipsnio, tiek į SESV 49 straipsnio taikymo sritį (pagal analogiją žr. 2021 m. liepos 8 d. Sprendimo *Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija*, C-166/20, EU:C:2021:554, 38 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 44 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2005/36 13 straipsnio 2 dalis ir SESV 45 ir 49 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad prašymą leisti pradėti verstis reglamentuojama profesija ir dirbti pagal ją priimančiojoje valstybėje narėje, pateiktą pagal šią 13 straipsnio 2 dalį asmens, turinčio valstybėje narėje, kurioje ši profesija neregamentuojama, išduotą šios profesijos formalios kvalifikacijos įrodymą, tačiau neatitinkančio reikalavimo būti dirbusiam pagal šią profesiją šioje 13 straipsnio 2 dalyje nurodytą minimalų laikotarpį, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi vertinti atsižvelgdama į SESV 45 arba 49 straipsnį.

Dėl antrojo klausimo

- 45 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Sąjungos teisė, visų pirma SESV 45 ir 49 straipsniai, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai, gavusiai prašymą leisti dirbti pagal reglamentuojamą profesiją šioje valstybėje narėje, draudžiama pareiškėjo mokymo lygiavertiškumą atitinkamam mokymui toje valstybėje narėje vertinti remiantis informacija, susijusia su tikslu šio mokymo turiniu ir konkrečia jo teikimo tvarka, kai šią informaciją jai pateikia kiti asmenys nei šio mokymo rengėjai arba kitos valstybės narės kompetentingos institucijos.
- 46 Primintina, kad, esant tokiai situacijai, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, kai suinteresuotasis asmuo neatitinka nė vienos iš Direktyvoje 2005/36 įtvirtintų profesinių kvalifikacijų pripažinimo tvarkos rūšių sąlygų, bet kuriai taikomas SESV 45 arba 49 straipsnis, atitinkama priimančioji valstybė narė turi laikytis savo pareigų dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo, kaip nurodyta šio sprendimo 40 punkte (pagal analogiją žr. 2022 m. kovo 3 d. Sprendimo *Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Pagrindinių medicinos studijų diplomai)*, C-634/20, EU:C:2022:149, 41 punktą).
- 47 Šio sprendimo 40 punkte nurodyta lyginamojo tyrimo procedūra turi leisti priimančiosios valstybės narės institucijoms objektyviai patikrinti, ar užsienio valstybėje išduotu diplomu patvirtinama, kad jo savininkas turi teorinių žinių ir kvalifikacijų, kurios, nors ir ne identiškos, vis dėlto bent jau lygiavertės toms, kurios patvirtinamos nacionaliniu diplomu. Šis užsienyje įgyto diplomo lygiavertiškumo vertinimas turi būti atliekamas atsižvelgiant tik į teorinių žinių ir kvalifikacijų, kurias šio pažymėjimo savininkas tariamai įgijo, lygį, į studijų ir su ja susijusios parengiamosios praktikos pobūdį ir trukmę (2022 m. kovo 3 d. Sprendimo *Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Pagrindinių medicinos studijų diplomai)*, C-634/20, EU:C:2022:149, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 48 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad ši lyginamojo tyrimo procedūra suponuoja valstybių narių tarpusavio pasitikėjimą kiekvienos valstybės narės išduotais formalią profesinę kvalifikaciją patvirtinančiais dokumentais. Taigi priimančiosios valstybės narės institucija iš principo privalo laikyti autentišku tokį dokumentą, be kita ko, kitos valstybės narės institucijos išduotą diplomą.

- 49 Vis dėlto, kai valstybės narės kompetentingai institucijai kyla svarių abejonių, o ne vien įtarimų dėl dokumento autentiškumo ar teisingumo, šios institucijos prašymu išduodančioji institucija arba įstaiga privalo iš naujo išnagrinėti atitinkamo dokumento pagrįstumą ir prireikus jį atšaukti (2003 m. birželio 19 d. Sprendimo *Tennah-Durez*, C-110/01, EU:C:2003:357, 80 punktas).
- 50 Kai valstybės narės kompetentinga institucija kreipiasi į išduodančiąją instituciją, pateikdama visumą neprieštarinčių įrodymų, leidžiančių manyti, kad diplomą, kuriuo remiasi pareiškėjas, neatspindi teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo jo turėtojas, lygio, kaip nurodyta šio sprendimo 47 punkte, išduodančioji institucija, vadovaudamasi ESS 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintu lojalaus bendradarbiavimo principu, turi iš naujo išnagrinėti šio diplomo išdavimo pagrįstumą, atsižvelgdama į šiuos įrodymus, ir prireikus jį atšaukti.
- 51 Tarp šių konkrečių įrodymų tam tikrais atvejais gali būti informacija, kurią perduoda tiek kiti asmenys nei atitinkamo mokymo rengėjai, tiek kitos valstybės narės institucijos pagal savo funkcijas.
- 52 Priimančiosios valstybės narės institucija, kuri, kaip matyti iš šio sprendimo 48 punkto, iš principo privalo laikyti teisėtu tokį dokumentą, kaip kitos valstybės narės institucijos išduotą diplomą, iš esmės negali kvestionuoti teorinių žinių ir profesinės kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo šio diplomo turėtojas, lygio, jeigu jį išdavusi institucija, atsižvelgdama į šio sprendimo 50 punkte nurodytas aplinkybes, iš naujo išnagrinėjo jo išdavimo pagrįstumą ir jo neatšaukė (pagal analogiją žr. 2003 m. birželio 19 d. Sprendimo *Tennah-Durez*, C-110/01, EU:C:2003:357, 79 punktą). Priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija tik išimtiniais atvejais gali pagrįstai kvestionuoti teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo šio diplomo turėtojas, lygį.
- 53 Tuo atveju, kai, kaip pagrindinėje byloje, konkrečios nagrinėjamo atvejo aplinkybės, susiklosčiusios priimančiosios valstybės narės teritorijoje, akivaizdžiai rodo, kad toks diplomą yra nepatikimas, ši valstybė narė negali būti įpareigota jį atšaukti (pagal analogiją žr. 1989 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *van de Bijl*, 130/88, EU:C:1989:349, 25 ir 26 punktus).
- 54 Negalima atimti iš priimančiosios valstybės narės teisės priimti nuostatas, skirtas užkirsti keliui tam, kad suinteresuotieji asmenys naudotųsi SESV įtvirtintomis asmenų judėjimo laisvėmis, siekdami išvengti reikalavimų profesinio mokymo srityje, taikomų nacionalinio diplomo turėtojams (pagal analogiją žr. 1989 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *van de Bijl*, 130/88, EU:C:1989:349, 26 punktą).
- 55 Konkrečiai kalbant, buvo nuspręsta, kad visuomenės sveikatos apsauga yra bendrojo intereso privalomasis pagrindas, kuriuo galima pateisinti nacionalinę priemonę, ribojančią šias judėjimo laisves, su sąlyga, kad ši priemonė yra tinkama siekiamam tikslui įgyvendinti ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti (šiuo klausimu žr. 2017 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Malta Dental Technologists Association ir Reynaud*, C-125/16, EU:C:2017:707, 58 ir 59 punktus).
- 56 Šiomis aplinkybėmis reikia patikslinti, kad diplomo netikrumas yra akivaizdus, be kita ko, kai matyti, jog tikrasis mokymo turinys labai skiriasi nuo atitinkamame diplome nurodyto mokymo turinio.
- 57 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad SESV 45 ir 49 straipsniai, siejami su ESS 4 straipsnio 3 dalimi, turi būti aiškinami taip, kad priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija, gavusi prašymą leisti dirbti pagal reglamentuojamą profesiją šioje valstybėje narėje, privalo laikyti kitos valstybės narės institucijos išduotą diplomą autentišku ir iš

principo negali kvestionuoti teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo šio diplomo turėtojas, lygio. Tik turėdama svarių abejonių, pagrįstų visuma neprieštaringų įrodymų, leidžiančių manyti, kad diplomą, kuriuo remiasi šis pareiškėjas, neatspindi teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo jo turėtojas, lygio, ši institucija gali prašyti išduodančiosios institucijos iš naujo išnagrinėti šio diplomo išdavimo pagrįstumą, atsižvelgiant į šiuos įrodymus, o prireikus išduodančioji institucija turi jį atšaukti. Tarp šių konkrečių įrodymų tam tikrais atvejais gali būti informacija, kurią perduoda tiek kiti asmenys nei atitinkamo mokymo rengėjai, tiek kitos valstybės narės institucijos pagal savo funkcijas. Jeigu atsižvelgdama į šiuos įrodymus išduodančioji institucija iš naujo išnagrinėjo jo išdavimo pagrįstumą ir jo neatšaukė, priimančiosios valstybės narės institucija tik išimtiniais atvejais, kai nagrinėjamo atvejo aplinkybės akivaizdžiai rodo, kad atitinkamas diplomą yra nepatikimas, gali kvestionuoti jo išdavimo pagrįstumą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 58 Kadangi šis procesas pagrindinių bylų šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiai teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo, iš dalies pakeistos 2013 m. lapkričio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/55/ES, 13 straipsnio 2 dalis ir SESV 45 ir 49 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad prašymą leisti pradėti verstis reglamentuojama profesija ir dirbti pagal ją priimančiojoje valstybėje narėje, pateiktą pagal šią 13 straipsnio 2 dalį asmens, turinčio valstybėje narėje, kurioje ši profesija neregamentuojama, išduotą šios profesijos formalios kvalifikacijos įrodymą, tačiau neatitinkančio reikalavimo būti dirbusiam pagal šią profesiją šioje 13 straipsnio 2 dalyje nurodytą minimalų laikotarpį, priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija turi vertinti atsižvelgdama į SESV 45 arba 49 straipsnį.
2. SESV 45 ir 49 straipsniai, siejami su ESS 4 straipsnio 3 dalimi, turi būti aiškinami taip, kad priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija, gavusi prašymą leisti dirbti pagal reglamentuojamą profesiją šioje valstybėje narėje, privalo laikyti kitos valstybės narės institucijos išduotą diplomą autentišku ir iš principo negali kvestionuoti teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo šio diplomo turėtojas, lygio. Tik turėdama svarių abejonių, pagrįstų visuma neprieštaringų įrodymų, leidžiančių manyti, kad diplomą, kuriuo remiasi šis pareiškėjas, neatspindi teorinių žinių ir kvalifikacijos, kurias tariamai įgijo jo turėtojas, lygio, ši institucija gali prašyti išduodančiosios institucijos iš naujo išnagrinėti šio diplomo išdavimo pagrindumą, atsižvelgiant į šiuos įrodymus, o prireikus išduodančioji institucija turi jį atšaukti. Tarp šių konkrečių įrodymų tam tikrais atvejais gali būti informacija, kurią perduoda tiek kiti asmenys nei atitinkamo mokymo rengėjai, tiek kitos valstybės narės institucijos pagal savo funkcijas. Jeigu išduodančioji institucija, atsižvelgdama į šiuos įrodymus, iš naujo išnagrinėjo jo išdavimo pagrindumą ir jo neatšaukė, priimančiosios valstybės narės institucija tik išimtiniais atvejais, kai nagrinėjamo atvejo aplinkybės akivaizdžiai rodo, kad atitinkamas diplomą yra nepatikimas, gali kvestionuoti jo išdavimo pagrindumą.

Parašai.